

Mama zei: "Ik wacht nog even en als Duifje er dan nog steeds niet is, dan vlieg ik naar zijn beste vriend Kuifje, om te kijken of hij daar misschien is."

Mama wachtte nog steeds, maar Duifje kwam niet.

"Oké," zei mama, "dit duurt mij nu al veel te lang. Nu ga ik naar Kuifje, om te kijken of Duifje daar is."

Op dat moment kwam papa aangevlogen.

Hij floot naar mama en zei: "Waarom kijk jij zo verdrietig?"

Mama antwoordde: "Heb jij Duifje gezien?"

"Duifje? Nee," zei papa. "Hij is zich vast weer aan het verstoppen voor jou."

"Nee," zei mama, "Duifje verstoppt zich nooit zo lang."

"Hmmm," zei papa, "misschien is hij bij Kuifje. Ben je daar al geweest?"

"Nee," zei mama.

Papa zei: "Oké, dan ga ik met je mee. Wacht even, ik ga die lekkere, vette wormpjes eerst binnenzetten en dan vliegen wij samen naar Kuifje, om te kijken of Duifje daar is."

Daar aangekomen, zei mama: "Hi Kuifje!"

"Dag mevrouw Duif."

"Heb jij Duifje gezien?"

"Nee, ik heb hem niet gezien. Ik ben op Luifje aan het wachten, om Duifje op te halen om te gaan spelen."

"Oh, misschien is hij dan bij Luifje," zei papa.

"Kijk, daar heb je Luifje," riep mama. "Hi Luifje, heb jij Duifje gezien?"

"Nee, mevrouw Duif."

"Dat is raar," zei Kuifje, "want Luifje en ik zouden Duifje ophalen om te gaan spelen."

"Waar kan hij dan zijn?" zeiden mama en papa in koor.